

Se sagu meil ni lõppetud,
Et Sinnu tahtmist teha
Mei' üksi agga püame,
Ja hinge kaasu nõuame,
Mis läbbi taewa same.

Emma südda.

Üks mõisniku leik proua olli omma mõisa wälja rentinud ja omma ainsama lapse, ühhe-
teistkümnene aastase tütreaga lähemaalse linna
ellama läinud. Tütar surri agga warsti selle
peale ärra, ja kui esimene wallu emma süd-
damest wáhhemaks láks, tundis ta omma ellu
ni tühja ja iggawa ollewad, et ta nõuks wõt-
tis, ennesele üht kašsulast wõtta, ja pallus selle-
párrast omma tohtert, üht sesuggust temmale
murretseda. Pühikese järrelmõtlemisega tuli
tohtril üks noor leik wie kenna lapsega meele,
kes seal allewis ellas ja kes omma peatoidust
nápputód ja páilise ammetiga murretses; —

ta ei kartnud mitte, et se emma üht neist lastest
mitte heamelega süna ei annaks.

Ühhel laupäewa õhtul tuli tohter selle leikse
maea ette. Lapsed mängisid ukse ees murre
peal ja emma keetis kókis lastele laupa õhtuks
nattuke jahhu pudru. Tohtert náhhes, wiis
ta kohhe toast ühhe tooli ukse ette, ja pallus
tedda seina peale istuda; tohter, kes neid lapsi
kóik nimme järrele tundis, olli iggaühhele ühhe
duna liggi tonud ja selwisil neid omma põl-
wede ette foggunud. Kóige wannem neist olli
tüttar, kahheksa aastane ja seddawisi allamale
kunni wiimse poolteistaastase poeglapseni, kes
duni sáid, ni kui suud wahhutasid. „Armas
Lisa,“ ütles tohter, „need wiis jahwatajad
suud ja need kümme ühtepuhku ümberjooksjad
jalgu, tewad sulle kúl suurt murret.“

„Jah, auus tohtri herra, se on kúl tõsi!“
kóstis Lisa; „ja weel surem murre on se ühhe
emmale, kes isši päewa tõds peab káima. Liggi
wõtta ei wódi ma neid horrakid, wóeraste jure
neid anda on ka üks háddaline ašsi, ja kes
tahhab neid heamelega wõtta? sellepárrast pean